

צל"ש

קצר וקולע

● לעידית בן־יאיר, העורכת, ולרוני דניאל, עמיתם רוממן ואמנון נרב, מגישי יומן־חצות של קול־ישראל. היום, שהוא בן כמה חודשים בלבד, מוכיח את עצמו, ומצליח לשים את ידו על דופק האירועים היומיים בכל לילה בחצות. זה יומן קצר וקיצוני, שמגישו אינם גולשים לדיבורים מיותרים, והחדשות נסקרות בו באופן ענייני. הצלחתו של היום מוכיחה, כנראה, את אנשי

מאחורי המיקרופון

תימוניה ביריש

שושנה דמארי תשיר ביידיש. זו אינה טעות, זה עומד לקרות ביום השישי בצעהריים, באירוע מיוחד שעורכת מחלקת־התרבות והבידור של גלי־צה"ל בשיתוף עם תיאטרון הבימה בתיאטרון רון. הבימה החליט לערוך שבוע, המוקדש כולו לתרבות היידיש. במסגרת זו פנו אנשי התיאטרון למולי שפירא, עורך מחלקת־תרבות־זכ"ר דור בגל"ץ, וביקשו ממנו לערוך ערב של שירה

זמרת דמארי בקפריסין

ביידיש, שיוקלט עליידי התחנה הצבאית וישודר בה. אנשי גל"ץ אירגנו את מיטב האמנים, לאו דווקא כאלה שריכרו יידיש בבית. בנייהם תופיע גם שושנה דמארי. היא סיפרה שזו הפעם הראשונה שהיא תשיר בשפה זו. היא עשתה זאת פעם כאשר נסעה למחנה־המעצר בקפריסין, ושרה לפני הפיגועים מאירופה שלא ניתן להם עליידי הבריטים להיכנס לארץ. היא שרה כמה שירים מפורסמים ביידיש, ולדבריה לא הבינה אף מילה. אחר־כך התקברה קצת יותר לשפה, מכיוון שבשכונת־מגוריה היו גם פולנים, והיא שמעה את השפה לעיתים קרובות. האירוע תוכנן להיערך באולם הקטן, אבל נר"ח הביקוש הגדול לכרטיסים, ייתכן וייערך בארץ הגדול.

חרש מול ישן

בעוד עובדי קול־ישראל בירושלים מתענגים ולומדים את כל השיכלולים החדשים באולפנים המפוארים, שנפתחו לפני שבועיים, ובעוד הם נהנים משיכלולי הטכנולוגיה המתקדמת, מרגישים חברים בתל־אביב כאילו הם נמצאים בתקופת־האבן. לרבים מהם אין מכשירי־הקלטה וגם המכשירים שישנם והממצאים אצל הכתבים הוותיקים הם מיושנים, ובקושי פועלים. את העובדה המרה הזאת למד השבוע על בשרו גדי סוקניק, הכתב הכלכלי הראשי של קול־ישראל בתל־אביב. סוקניק יצא כמוצא־השבת, כדי לערוך כתב על נסיעתו של ארנסט יפת מן הארץ (ראה כתבה). כדי שיוכל לסקר את האירוע כראוי, שאל סוקניק מכשירי־הקלטה מ"מל רבינא", עמיתו למחלקת־החדשות. כש ברק את המכשיר בדרכו לנמל־התעופה, גילה לתדהמתו ולדאבונו כי הוא פועל בקושי, מקליט בקושי, וכי החיבורים שבו אינם עובדים כמו צריך.

אבל סוקניק לא יותר בקלות. הוא עמד מול יפת ומיזוורתיו, כשירו האחת אוחזת במיקרופון המושט והשניה מנסה להחזיק את החיבורים שלא יינתקו ברגע הקריטי. את התוצאה, שהיתה שלא לתקשר, אפשר היה לשמוע ביומן־הבוקר של היום הראשון השבוע. במחסני קול־ישראל בירושלים נמצאים כבר חודשיים 20 מכשירי־הקלטה החדשים מסוג מרנץ, שהוזמנו לתלפון. איש לא התחיל עדיין לעבוד במכשירים החדשים. לא בגלל וטו של הטכנאים, ולא משום שאין יודעים איך לעבוד איתם. הסיבה הרבה יותר פשוטה: עדיין לא נמצא מי שיתפור נרתקים

שומר ראש

זמן קצר אחרי המריבה הסוערת, שהיתה בש"ב בוע שעבר בין חברה־הכנסת צ'רלי ביטון לבין כתב קול־ישראל בכנסת חיים זיסוביץ, נכנס לחדר עורך בך־עמלי, הכתב המרני של קול־ישראל.

בך־עמי, שהוא איש גבוה וגדול־מידות, פנה לזיסוביץ והציע לו לבקש מגידעון לביארי, מנהל הדפוס, שומר־ראש אישי. בך־עמי אף הציע את שרותיו.

מברזנט למכשירים החדשים. ועד שתמצא תופרת או חייט מתאימים, ימשיכו המכשירים לצבור אבק במחסנים, והכתבים ימשיכו לסמוך על המזל.

שאיש לא יתק

לי את המיקרופון?

חגיגות היובל של התימורת הפילהרמונית השכיחו כמעט חגיגות־יובל אחרות, הנתגונת השנה, לקול־ישראל.

ביום הראשון בערב ייערך בבנייני־האומה בירושלים אירוע חגיגי, לציון מלאות 50 שנה לרדיו הממלכתי. בין שאר האמנים ואישי־הציבור שיעלו על הבימה, תהיה גם מקהלה מיוחדת, חד־פעמית, שהורכבה רק לכבוד האירוע, ושומריה כבר עורכים חזרות במשך כמה ימים.

הלהקה המוזרה מורכבת מארבע קרייניות: זוהר אוריין (ולשעבר יוצאת להקת הנח"ל), איריס לביא, ענת דוידוב ורוזיטל עמית (שלושתן יוצאות גלי־צה"ל) ושרון אחד: מלשה (מושיק"י). לזמור (לשעבר יוצא להקת מיקוד מרזב).

החמישיה תשיר שיר שנכתב במיוחד עליידי אמיתי נאמן, ובאומרו, בין השאר: "הטייפ עוד לא הומצא, / גם לא תקליט אלפי, (לונג־פליי: ארי־נגן) / וכל שידור היה שידור בכורה, / עכשיו יש קומפקט־דיסק, / מחשב בסירטיה, / ורק הריש נותרה כמו שהיתה. / הקול קול־ישראל / והידיים ידינו, / נשיר בקול גדול, / נייע לכבודנו. / הלא נישא תפילה / אמן יהי רצון / שאיש לא יתק לי את המיקרופון!"

רשת אלף קמה לתחיה

רוח רעננה וחדשה התחילה מנשבת באולפנים

מגישי טימור פאנצור בפניה

הנידחים של רשת־אלף של קול־ישראל. יצחק אלון, המנהל החדש של חטיבת־האומר, החליט לחפש את הרשת הנשכחת, ולהכניס בה חידושים. הרכישה הראשונה היתה הזמר המפורסם יהורם גאון, שיגיש תוכנית אישית בכל בוקר ב־8. הרכישה השניה היא כרמותו של שדרה־רדיו הוותיק והחביב, מלשה (מושיק"י) טימור, הי עזב את התוכנית כל ציבעי הרשת אחרי שש שנים של הגשה, לטובת תוכנית אישית חדשה ברשת־אלף.

התוכנית תיקרא טלרדיו, ובה יתפור טימור בעיות קטנות של המאזינים, תוך כדי שיחות משעשעות איתם. למשל: בעל הרצון להזמין את אשתו למסעדה ולא יודע כיצד לבחור, יוכל להתיעץ מעל גליה־האתר. אדם שנתקע עם פנצ'ר כגלגל מכונתו כרחוב בתל־אביב, ולא יודע איפה יש מתקן־פנצ'רים בסניכה הקרובה? יוכל לקבל

כתב בך־עמי גדול

תידרוך ברדיו. מישוה הרוצה לשלוח פרחים ל־בני־מישפתו כיוגוסלוויה ולא יודע איך, יוכל לשאול את טימור. התוכנית תשודר חמישה ימים בשבוע, חוץ מן היום השישי, בכל בוקר מ־9 עד 10 החל ביום הראשון הקרוב ברשת־אלף. למי שלא יודע: רשת־אלף משדרת רק, כאי־אם, ונמצאת בצד השמאלי של הסקאלה.

אף אחד לא בא

בשבוע שעבר חגגה תוכנית־הרדיו מחפשים את המטמון 800 תוכניות. מאזהת־החיל זאב עזר לערוך את התוכנית, לפני שמנה שנים, הוא הפך אותה מתוכנית חודשית לתוכנית שבועית. החגיגה נערכה בבית מיפעל־הפיס כחל־אביב, ורבים ממאזיניה הקבועים מילאו את האולם מפה לפה.

אבל לעומת המאזינים והמשתתפים הנאמנים, שטרחו לבוא, לא טרח איש מן המנהלים ברדיו לבוא, או אף לשלוח ברכה לחגיגה של התוכנית.

מאחורי המירקע

נשים, נשים

הרעיון של ירון לונדון, מנהל מחלקת־הדראמה של הטלוויזיה, לשנות את המתכונת של התוכנית העוסקת באמנות ולהפוך אותה לתוכנית המשודרת לפני קהל באולפן גדול, תוריד מן המירקע, כנראה, את האשה היחידה שהיא לא קריינית או כתבת לעניינים שגברים אינם רוצים לעסוק בהם.

לונדון מתכוון להביא שני מנחים חדשים לתוכנית — את דן שילון ואת יאיר גרבוז. התוכנית גלריה, העוסקת ביום באמנות, וש"א אותה מגישה בצורה עניינית ברמיזה ג'יא, תרד מן המירקע.

חבל שמנהלים בטלוויזיה אינם מתייחסים באופן שווה ומיקצועי לגברים ולנשים. ברדיו כבר נשכר המחסום הזה, לפחות חלקית.

בתוככי הרשות

המירוק אחר המישרה

עובדים ומנהלים בטלוויזיה הביעו השבוע מר־רת־רוח, כאשר שמעו על מועמד חדש לתפקיד יו"ר רשות השידור: המנכ"ל לשעבר יצחק ליבני. ליבני, שכיהן בעבר בתפקיד המנכ"ל, הוא פנסינר של הרשות, ומקבל פנסיה המקבילה לזאת של סגן־שר.

עובדים אלה טענו שכאשר כיהן בתפקיד המנכ"ל לא היתה לו רדיס־דגל בטלוויזיה, וכי ארנון צוקרמן ורון שילון לא שיתפו איתו פעולה. גם ברדיו לא אהבו אותו או במיוחד, לדיכרי העובדים, בגלל כוונתו הקודמת כמפקד גלי־צה"ל. התחנה המתחרה.

ליבני עצמו מכחיש את השמועה כאילו נפגש עם שימרון פרס, כדי שזה יציג את מועמדותו למישרה, ואומר שגם אליו הגיעה הידיעה ששמו עלה בהקשר למישרת יו"ר־הרשות.

ליושב־ראש הקודמים של רשות־השידור לא היו ידע ונגיעה בטלוויזיה, וגם למנכ"לים שמונו לא היה ידע מיוחד בנושאי טלוויזיה, לפני שנכנסו לתפקידם.

אנשי־הטלוויזיה היו מודאגים גם מאפשרות מינויו של הפרופסור שימרון שיימורית כיו"ר־הרשות, ותמהו כיצד אדם שהכין תוכנית לסגירת הרשות רואה עצמו מועמד לעמוד בראשה.

נושא יו"ר־הרשות יובא להכרעת הממשלה בזמן הקרוב. שרה־הניר־התכונת, יצחק נבון, מבקש למנוע מצב של היעדר סמכות ברשות, כאשר יסיימו מוסדותיה את הקודציה בחדש מרס.

אין איש כזה

ירדנה מלר, מזכירת סיעת הליכוד בכנסת, היתה צריכה לעמוד במשך שעה וחצי בטלפון עד שהשיגה את שלום קיטל, מזכיר מחלקת־החי־דשות של קול־ישראל. העורך המגיש את המישר העומי עושים עניין, המשודר ברשת ב' מלר רצתה להשיג את דיכרי שימרון פרס, שנאמרו באחד מיומני הבוקר של קול־ישראל. היא חיגה באופן טיבעי ביותר למיספר החדש של קול־ישראל באולפנים החדשים בירושלים, וביקשה מהמרכזנית את קיטל.

כפעם הראשונה אמרו לה שזו טעות, בפעם השניה ביקשו שתתקשר שוב, בפעם השלישית לא הבינו את מי היא מבקשת, בפעם הרביעית אמרו לה שאין איש כזה, בפעם החמישית שוב לא קיבלה את קיטל. כך עברה שעה וחצי של חיזגים ורדישי מפרך עם המרכזנית, שלא ריעה את יוסף.

אבל מלר לא ויתרה, ולבסוף, כשכוחה כבר תש, קיבלה לטלפון את שלום קיטל בכבודו ובי־עצמו. תהליך קבלת החומר שביקשה היה הרבה יותר מהיר ויעיל מהמסע הטלפוני המפרך.